

Percről percre hangosabb
és egyszerre halkabb a világ.
Hangosabban nevetek benne,
és halkabban félek tőle.

Pizsamában november elején.
Köntösben kávégép előtt.
Tenyeredbe temetett arcom.
Ölelés nélküli kapaszkodás.

Tényleg jobb lenne többször
hozzád érni, mint amennyi
órán keresztül mellettem álltál
pólóban, pizsamában, köntösben.

Deák Botond

Kijelentkezés

Menj innen, nincs itt számodra semmi,
vissza se gyere! dD. többedmagával van
az intézetben, mindannyian a kijelentkezés,
kivonulás utáni, gyatra állapotban; néha körbekerékpározza
a környéket, megáll, mindig tudja, hol van, csak
végignéz az úton, olyan, mint egy ember arca,
egy kibaszott ronda arc, kóstolgatja az utakat,
az utak szakértője lesz, ez az út biztos körbemegy
az egész földön, lefekszik a betonra, egy nőre gondol,
egy nő válla minden misztérium határvidéke,
nyaka pedig egy csatamező, a lélek és a fej
között, határvonal, gyönyörű, keskeny, kecses
nyak, érintetlen, hamvas bőr, kimondhatatlan,
semmi félreértés, semmi ködösítés, visszaül a kerékpárra,
hova mész dD.?, kérdezte az ápolónő, mikor indult; akárhova,
akárminek, és mindenkinek jó napot kívánok!, rendben, dD.,
csak el ne tévedjen a sok köszöngetés közben!, igenis,
Irének!, és fejére mutat, itt, ebben van a környék térképe,
mosolyognak, na, eredjen, dD., épp most ered, hiszen
ezt mondta az Irén, elhajtott egy kisfiú mellett, ismerős,
ismerősnek tűnik az arcán látható *mohó kíváncsiság*, ami
ugyanaz, mint a dD.-ről készült gyerekkori fényképeken,
dD, aki nagyon kíváncsian keni szét az arcán
a paradicsomos káposztát, napraforgómezők, hidak, templom,

parasztemberek, lovas szekerek, a temetőbe behajt a kerékpárjával, nézi a sírokat, az egyik sírkőbe ezt vésték be: „Ki hívőként távozott el, a mennyben lakik”, hoppá, ezen azért elgondolkozik, eszébe jut a vak ember, aki, mintegy önmagától kérdezte; érdemes volt?, azért a lányért érdemes volt megvakulnom?, azt mondom, igen – mondja magának; addig hánykolódtam csak, mint csónak a viharban, most már legalább szánnak is, akár az eltévedt gyermeket, pedig azt tudom, hogy hol vagyok, azt aztán tudom!; röhögni kezd, nyelve is kilátszik a fogatlan pófájából, dD.-nek eszébe jut, hogy ez a vak ember tud valamit, Ő legalább tudta, hol van!; hát akkor, viszlát!; viszlát!; mondja kuncogva az öreg; bár én akkor se fogok látni!, és röhög tovább, mint a ló, dD. mások életét megértően nézi, de a magányát titkolja, még maga előtt is, hogy itt mik vannak, és hogy kell vigyázni!, néz körbe a sáros, szikesedett földön, az élet sokkal több, mint egy marék pénz, bárcsak magammal hozhattam volna a vak embert, mert csodálatos az élet minden pillanata, a levegővétel, a nap melege, az esőzaj, az eső, a hó íze, mind-mind egy tiszta zenei hang, a patak csobogása, a kéz érintése, s annak viszonzása.

